



מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (י-ם) 1581-15

בית הדין לעררים בירושלים
 בפני כב' הדיין אלעד אור

העררים:

1. [REDACTED]
 2. [REDACTED]
 3. [REDACTED]
 4. [REDACTED]
- ע"י עו"ד מעל ולוי ממושרד עו"ד טל פרושן

ג ג ד

משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה
 ע"י עו"ד גינה כהן-קרן, הלשכה המשפטית

המשיב:

פסק דין

1. ענייני של ערר זה בהחלטות מנכ"ל הרשות, בתפקידו כעו"ד הוועדה הבינמשרדית המייעצת לקביעות ומונן מעמד מטעמים הומניטריים מיוחדים (להלן: "הוועדה הבינמשרדית" או "הוועדה") להעניק לעוררת 1 רישיון ישיבה מסוג ב/1, מטעמים הומניטריים.

העובדות הרלבנטיות

2. העוררת 1 (להלן: "העוררת") הינה אזרחית אוזבקיסטאן, ילידת 1946. העוררת הינה אמם של העוררים 2-4. העורר 2 הנו יליד 1971 אשר עלה לישראל בשנת 1993 וקיבל אזרחות, העוררת 3 הינה ילידת 1968, אשר עלתה לישראל בשנת 1993 וקיבלה אזרחות ישראלית; העוררת 4 הינה ילידת 1981, אזרחית אוזבקיסטאן, אשר הגיעה לישראל כתיירת בשנת 1999, ילדה בישראל בן והיא ממוינת להסדרת מעמדם מכח החלטת ממשלה 2183 לאחר שהבקשה אושרה עקרונית.
3. העוררת נכנסה לישראל לראשונה כתיירת בשנת 1996 למספר חודשים, יצאה ושבה כתיירת בשנת 1999 וחמשיכה שחייתה בלא אשרה כדין. ביום 5.3.05 נישאה העוררת למר יצחק פישר, אזרח ישראלי. ביום 4.7.05 חוגשה בקשה להסדרת מעמדה מכח נישואיה. הבקשה נדחתה על



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

הסף בדרישה כי על העוררת לצאת תחילה את ישראל. נוהלו חליכים משפטיים לרבות עתירה לבג"ץ במסגרתה חוסכם ביום 28.8.06 לדון בבקשה. ביום 18.12.06 ניתן לעוררת רישיון ישיבה מסוג ב/1 וביום 1.8.07 הוחלט לשדרג את מעמדה וניתן לו רישיון לישיבת ארעי (א/5) אשר הוארך בהמשך עד לחום 20.8.11.

4. ביום 22.1.12 תודיעה ב"כ העוררת כי העוררת ובעלה נפרדו (מאז בעלה חלץ לעולמו). ביום 6.5.12 הגישה העוררת בקשה להסדרת מעמד מטעמים הומניטריים בה נטען כי זכאית למעמד הן בהתאם לנוהל הורה חייל, הן בהתאם לנוהל הורה קשיש והן בהתאם לנוהל הפסקת החליץ המדורג. ביום 20.11.12 דרש המשיב מב"כ העוררת לבחור מכת איזה נוהל מבקש הוא להסדיר מעמדה של העוררת. ביום 5.2.13 הוגש ערר פנימי על החלטה זו בו נתבקש המשיב לדון בבקשה בהתאם ל"נוהל הסדרת עבודתה של הוועדה הבינמשרדית המייעצת לקביעה ומתן מעמד בישראל מטעמים הומניטריים". ביום 24.6.13 החליט המשיב כי עניינה של העוררת יועלה לדיון בפני הוועדה.
5. לאחר שהוגש ערר בפני בית דין זה בשל שיהוי מצד המשיב (עי' 14-2236), הועלה עניינה של העוררת לדיון בפני הוועדה הבינמשרדית ביום 26.11.14 והערר נמחק. ביום 29.12.14 נשלחה החלטת מנכ"ל הרשות, אשר אימצה את המלצת הוועדה וקבע כי יש להעניק לעוררת רישיון ישיבה מסוג ב/1 למשך שנתיים – שנה בכל פעם. מכאן הערר שבפני.
- ביום 8.7.15 התקיים בפני דיון במעמד העררים וב"כ הצדדים.

טענות העררים

6. העוררת הינה כיום אישה כבת 70 השוואה ומקיימת בישראל את מרכז חייה מזה 15 שנה, מתוכן כעשר שנים במערכת זוגית עם אזרח ישראלי ושלושת ילדיה ונכדיהם מתגוררים בישראל. שנותיה הראשונות של העוררת, בהם שהתה ללא אשרת נבעו ממשבר נפשי קשה שעברה בתה (העוררת 3), בעבות פטירת נכדה בן ה-13 ממחלה קשה וכן המצב הקשה אליו נקלעה בתה, העוררת 4, אשר נפלה קורבן למיצול מיני מתמשך בתעשיית המין ואף התדרדרה לשימוש בסמים.
7. העוררת שהתה במסגרת ההליך המדורג כשבע שנים, מוכוון כארבע שנים כתושבת ארעי ואף מסיבות פרודורליות לא השלימה א' ההליך המדורג.
8. העוררת תומכת בעוררת 3, אשר שכלה את בנה בחינתו בן 13, ומעניקה לה תמיכה נפשית ורגשית.
9. בעת שהגישה את בקשתה, טרם עודכן הנוהל המורה כי אם המבקש מעמד מטעמים הומניטריים החזיק ברישיון ישיבה עובר להגשת הבקשה אזי רישיונו יוארך עד להכרעה



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

- בבקשה. על כן הפכה העוררת באחת מתושבות ארעי בעלת כל הזכויות הסוציאליות והחברתיות לחסרת מעמד בעוד שחטיפול בבקשתה ארך כשלוש שנים.
10. לעוררת, בגילה המתקדם, אין כל בסיס כלכלי, מקצועי, משפחתי או אחר בארץ מוצאה ונסיבות אלו אינן צפויות להשתנות, חרף התנחה המגולממת בתחלטת המשיב שהסכים להעניק לעוררת רישיון של עובד זר בלבד, לשנה + שנה.
11. ב"כ העורר טען בכובד הערר כי פרוטוקול הדיון בוועדה משקף סיכום עובדות מגמתי ושלילי המדגיש את הנסיבות השליליות, כגון הספקות שהתעוררו בעבר ביחס לכנות הקשר עם בעלה המנוח ומצמצם בהתייחסות לנסיבות התומכות בבקשה, כגון הנסיבות המשפחתיות שהביאו לבואה לישראל והשתקפותה בישראל. לא נעשתה כל פניה מצד המשיב לעוררים 2-4, לא לצרכי ראיון ואף לא לשם קבלת מידע.
12. כמו כן העוררת מכחישה בתוקף את הערת ראש ההסק בפני הוועדה, אשר ציינה כי בעת הראיון נדף מהעוררת ריח של אלכוהול וכי היא הודתה כי היא נוהגת לשתות וודקה באופן קבוע. ממילא אין למידע זה כל רלבנטיות אף אם היה נכון וצריכת וודקה היא ענין תרבותי מקובל ורגיל במדינת מוצאה.
13. המשיב השתתף בטיפול בבקשה בכל שלב במשך חודשים ארוכים ללא כל הצדקה והיה צורך בהגשת ערר לביה"ד לשם קידום הטיפול בבקשה כך שבפועל נמנע מהעוררת מעמד שחגיע לה מלכתחילה.
14. לבסוף, טען ב"כ העורר כי היה על המשיב לנמק מדוע החליט, בנסיבותיה הייחודיות של העוררת ליתן לה רישיון ישיבה מסוג 1/2 ולא רישיון של תושב ארעי לפחות.
15. בדיון בפני ציין ב"כ העורר כי עניינה של העוררת תואם גם את הרציונל של "נוהל הורה קשיש" אף אם בעת הגשת הבקשה עלה כי בתה של העוררת (העוררת 4) שוהה שלא כדין ישראל ועל כן הנוהל לא חל, מאז כבר חוסדר מעמדה של חבת ודומה כי המשיב למעשה החיל על העוררת נוהל זה תוך התעלמות משהות העוררת כדין בישראל שנים רבות קודם.

טענות המשיב

16. המשיב טוען כי אין לעורר זכות קנויה לקבל מעמד מבח הדיון או הנוהל, לא כלשכן מעמד של תושב ארעי. משפקע הקשר הזוגי בין העוררת לה אין עוד עילה להישארות של בן הזוג הזר בארץ מבח החליך המדורג. העוררת ובעלה המנוח לא הגישו בקשה לסיים את חליך המדורג והעניק לה תושבות בתום 4 שנים והעוררת עצמה הודיעה כי הקשר הזוגי נפסק.
17. לשר הפנים ולמי שהוא הסמך, נתון שיקול דעת רחב במיוחד בבואו להחליט איזה מעמד יש להעניק לאדם המבקש מעמד מעמים הומניטריים והתערבות ביה"ד בהחלטות הוועדה תעשה



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

- במקרים נדירים ויוצאי דופן. הוועדה רשאית ליתן כל מעמד כפי שיראה לה בנסיבות הענין.
כלל לא צריכה היתה לנמק מדוע לא ניתן לעוררת רישיון לשיבת ארצי.
18. הרישיון שניתן לעוררת מאפשר לה להמשיך ולשתות לצד ילדיה בישראל ולהמשיך לפקוד את קברו של בעלה המנוח ואף לעבוד.
19. שהיית ממושכת בישראל אינה מהווה כשלעצמה טעם הומניטרי מיוחד אך המשיב התחש בכך שילדיה של העוררת בעלי מעמד בישראל והחלטתו ליתן לה רישיון ישיבה של 1/1 מאוזנת וסבירה.
20. העוררת לא עמדה בעת הגשת הבקשה בתנאיו של נוהל ספציפי כלשהו, לרבות "נוהל הורה קשיש" אשר ממילא גם במסגרתו היה ניתן לה רישיון ישיבה מסוג 1/1 לשנתיים.

המסגרת הנורמטיבית

21. חוק הכניסה לישראל מסדיר את נושא מתן אשרות כניסה לישראל ורישיון שהייה בה למי שאיננו אזרח ישראל או בעל אשרת עולה או תעודת עולה. ככלל, מדיניות משרד הפנים היא כי אשרת שהייה תוענק לגוינים זרים רק לפי החוק וזאת במקרים חריגים (בג"ץ 3403/97 אנקין נ' משרד הפנים, פ"ד נא(4) 522, 525 (1997)). עם זאת, מעבר לחוראות החוק ובמסגרת שיקול הדעת שמוקנה לשר הפנים, יכול הוא ליתן היתר לשהייה בישראל על בסיס טעמים הומניטאריים מיוחדים (בג"ץ 9211/04 איבורה נ' משרד הפנים, [פורסם בנבו] (18.7.05)); לשם יישום שיקול דעת זה נקבע הליך בחינה תלת שלבי של בקשה למתן מעמד בישראל למי שאיננו עומד בנהלים הקבועים לקבל מעמד בישראל במסגרת הנוהל. "השיקולים שעומדים לפני שר הפנים או הממונה מטעמו בהחלטה למתן מעמד הומניטארי מגוונים המה. בסופו של יום עליו להחליט האם המבקש שבפניו נכלל בגדר המקרים המיוחדים והחריגים למדיניות הכללית של משרד הפנים, עד כי מוצדק להעניק לו מעמד בישראל לפנים משורת הדין (בג"ץ 2828/00 קובלבסקי נ' שר הפנים, פ"ד נז(2) 21, 28). (מתוך פסק הדין בעע"מ 471/12 מדינת ישראל נ' אנג'י בוטנ, [פורסם בנבו], 8.7.12).

22. הוועדה הבינמשרדית לעניינים הומניטאריים חוקמה כוועדה מייעצת למנכ"ל רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול, בבואו לבחון בקשות למתן מעמד בישראל, שהוגשו על-ידי מבקשים אשר אינם עומדים בקריטריונים הקבועים בנהלים השונים לקבלת מעמד והיא פועלת בהתאם לנוהל 5.2.0022 "הסדרת עבודתה של הוועדה הבינמשרדית המייעצת לקביעה ומתן מעמד בישראל מטעמים הומניטאריים". כבר נפסק, כי שיקול הדעת הנתון לוועדה הבינמשרדית לעניינים הומניטאריים הנו רחב ביותר, ובית-המשפט יתערב בו אך במקרים מצומצמים וחריגים (עע"מ 7422/07 לודמילה אלכסנדרובה נ' משרד הפנים (2.7.08); עת"מ (י-ם) 29350-09-10 דשי ואח' נ' משרד הפנים (31.8.11); עת"מ (י-ם) 234/10 סאלח אבו ליל נ' משרד הפנים (1.12.10)).



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

משרד הפנים (2.5.11); עת"מ (י-ם) 15878-01-11 נטליה אגלובה נ' משרד הפנים (27.4.11);
עת"מ (י-ם) 8249/08 גבריאל דגיאן נ' שר הפנים (23.10.08);

דין והכרעה

23. לענין הנמקות של פקיעת קשר הנישואין בטרם הסתיים החליק המדורג, נפסק אך לאחרונה: "מכאן, שאם פקע קשר הנישואין, בין מחמת גירושין, בין מחמת פטירתו של בן הזוג הישראלי, בין מכל סיבה אחרת, נשמט הטעם-מן החליק המדורג שסופו התאזרחות או קבלת מעמד של קבע בישראל. הכלל הוא, שבמצב דברים זה נפסק החליק ועל בן הזוג הזר לעזוב את ישראל (ראו, למשל, בג"צ 874/07 אדמונינה נ' הלשכה למנהל אוכלוסין (8.11.2011)). (עמ"מ (י-ם) 17156-02-16 בלן נ' משרד הפנים (נבו, 15.6.16); ראו גם ברי"ם 4768/16 מיקולה נ' משרד הפנים (נבו, 16.6.16)).

כאשר העוררת ובעלה כלל לא טרמו להגיש בקשה לסיום החליק המדורג, על אף שחלפו 4 שנים וכאשר חודשים ספורים לאחר מכן הודיעה העוררת כי נפרדו דרכיהם, אין לקבל את הטענה כי רק בגלל תקלה פרוצדורלית לא הסתיים החליק המדורג.

24. גם העובדה כי נוהל הפסקת החליק המדורג העדכני מורה כי לאחר שנמצא כי יש להעלות עניינו של מגיש הבקשה לדיון בפני הוועדה הבינמשרדית איזי יש להאריך את רישיון הישיבה, אינה מלמדת כי נקודת הפתיחה של הדיון בוועדה הינה כי למבקש מגיע אותו מעמד בו אחז מכח נוהל אחר. כל אדם אשר המשיב מודיע לו כי בוטל החליק המדורג בו שוה מכח מערכת זווגית עם אזרח ישראלי ואשר מכותו ניתן לו מעמד של תושב ארעי – בין אם בשל פטירת בן הזוג הישראלי, הפרדות בני הזוג או בשל אלימות שנקט בן הזוג – שומה עליו להבין כי משעה שהכריז המשיב על הפסקת החליק המדורג משמעות הדבר ביטול זכותו של העורר להמשיך ולחזיק ברישיון זה. בנקודה זו עומדת לאותו אדם הזכות לערור כנגד החלטת המשיב להפסיק את החליק המדורג ומשלא עשה כן השלים עם קביעת המשיב כי איבד את זכותו להמשיך ולחזיק ברישיון מכח החליק המדורג. משעה שמבקש אורח זר להסדיר מעמדו במסגרת חליק הומניטרי, לא מוקנית לו זכות לקבל מעמד קלשהו בישראל, לא כל שכן את אותו מעמד בו החזיק ואשר פקע טרם החל לפעול במסלול ההומניטרי.

25. בלב המחלוקת העומדת בפני בערר זה ניצבת השאלה האם נפל פגם בהחלטת הוועדה הבינמשרדית, או בהחלטת מנכ"ל הרשות שאימץ אותה, המצדיק את התערבותו של בית דין זה. כאמור, שיקול הדעת המסור לוועדה ולמשיב בבואו להעניק מעמד מטעמים הומניטריים רחב במיוחד והביקורת השיפוטית על החלטות אלו הינה מצומצמת וצריכה להעשות בחירות.

26. אלמלא היו כל ילדיה של העוררת חיים בישראל, ספק אם היתה מקבל מעמד כלשהו מטעמים הומניטריים אך בוודאי שלא היה מקום להרהר אחר החלטה המעניקה לה רישיון ישיבה



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

מסוג ב/1, זאת נוכח העובדה כי שחיית העוררת בישראל במשך 13 שנה (נכון למועד הגשת הבקשה) אין בה כשלעצמה כדי להוות טעם הומניטרי, במיוחד כאשר חמש שנים מתוכם שהתה העוררת שלא כדין בישראל וכאשר לא נולדו ילדים משותפים מקשר הנישואין שפקע.

27. ברם, לא אלו פני הדברים. אין מחלוקת, בנסיבותיו של המקרה דנן, כי ראוי להעניק לעוררת רישיון ישיבה בישראל, בעיקר בשל היותה אם לשני ילדים אזרחי ישראל החיים בארץ ובת נוספת שגם מעמדה למעשה הוסדר. המשיב טען כי הרישיון שניתן לעוררת מאפשר לה לשהות בישראל לצד ילדיו וכי גם אם היה מחיל על העוררת את נוהל הורה קשיש היתה מתקבלת אותה החלטה.

28. לטעמי, הרציונל המרכזי שעומד בבסיס נוהל הורה קשיש מותקיים גם בעניינה של העוררת. "ביסודו של נוהל חריג זה מצויים טעמים אנושיים-משפחתיים אשר נועדו לאפשר מתן רישיונות לישיבת קבע עבור הורים קשישים לאזרחים ישראלים כך שאת שנות חייו האחרונות יוכל ההורה לבלות במחיצת שארי בשרו החיים בישראל. דרישות חסף המרכזיות הקבועות בנוהל, ואשר מסתברות מתוך תכליתו, הן כי המבקש הוא אכן קשיש (בעת פניית המערערות עמד הגיל הנדרש על 60, ובעדכון מיום 23.5.2011 נקבע כי הגיל המינימאלי יעמוד על 67 לאיש ו-65 לאשה) וכי אין לו בן זוג או ילדים נוספים החיים מחוץ לישראל." (ראו ע"מ 10931/08 בושניאק נ' משרד הפנים [נבו, 14.01.13]).

29. אין חולק כי בעת הגשת הבקשה לא עמדה העוררת בתנאי נוהל הורה קשיש שקובע, הן בגרסתו מיום 27.4.14 והן בגרסתו העדכנית מיום 2.9.14 כי מי שמעמדו בישראל (שניתן בשל נוהל אחר) בוטל תדחה בקשתו על חסף. לו היה מוחל נוהל הורה קשיש על העוררת אמנם גם אז היתה זכאית לקבל רישיון ישיבה מסוג ב/1 לשנתיים בלבד. ברם המשיב שכח לציין כי בתום שנתיים אלו ובהעדר מניעה, רשאית היתה העוררת לקבל רישיון של תושב ארעי. על כן, לו היתה הוועדה ממליצה כי בתום שנתיים תהיה העוררת זכאית לבקש שדורג למעמד של תושב ארעי – שאני.

30. בקשה למתן מעמד לפי נוהל הורה קשיש, שאינה עומדת בקריטריונים, יכול ותועבר אל הוועדה הבינמשרדית, אך שם תידון לפי "טעמים הומניטריים מיוחדים", ולא כזכות (וראו ענין בושניאק) וכן כי "הנוהל מבוסס על שיקולים הומניטריים, וממילא מהווה חריג למדיניות לפיה לא יוקנה מעמד לזרים. לפיכך, קביעת חריגים לחריג אוחז מהווה הנול תחא נדירה, והרחבת השיקולים ההומניטריים מעבר לאלו שבבסיסו של הנוהל, תעשה במשורה" (עת"מ 1466/05 סורוקינא נ' משרד הפנים [נבו, 25.09.05]).

31. עפ"י הפסיקה והשכל הישר אין מקום להעניק מעמד של הורה קשיש ע"י הוועדה הבינמשרדית כאשר המבקש לא עונה על הקריטריונים שנקבעו בנוהל, אלא אם כן הובאו טעמים מיוחדים התורגים מגדרו של נוהל הורה קשיש. והנה במקרה דנן הרציונל שהנחה את



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

הוועדה ואת מנכ"ל הרשות, להעניק לעוררת מעמד מטעמים הומניטריים, הוא אותו רציונל העומד בבסיס נוהל הורה קשיש בלא שצוינו טעמים הומניטריים מיוחדים, מעבר לעובדה כי ילדיה של העוררת חיים בישראל וגילה המבוגר של העוררת.

32. לטעמי, העוררת הצביעה על זיקות נוספות לישראל שאינן מתקיימות ב"הורה קשיש" סטנדרטי והם העובדה כי שהתה בשש השנים אחרונות עובר להגשת הבקשה כדין בישראל. מנגד, עומדת נגדה תקופה ממושכת בשנותיה הראשונות בישראל, בה שהתה שלא כדין. ברם גם ביחס לתקופה זו הובאו ראיות ע"י העוררת המהוות "נסיבות מקלות": ראשית, הטרגדיה שפקדה את בתה (העוררת 3), שהיוותה את המניע לבואה של העוררת לישראל בשנת 1999, כתוצאה ממנה הכת סובלת עד היום מאבל פתולוגי (כעולה ממכתבה של ד"ר שבבר מיום 23.2.15) וכאשר זכתה מהעוררת לתמיכה נפשית ורגשית; שנית, הטענה כי בתה השניה של העוררת (העוררת 4), היתה קורבן לסחר למטרות זנות והתדרדרה לסמים. לא למותר לציין כי המשיב לא טרח כלל לפנות אל מי מילדיה של העוררת לשם אימות או בירור נוסף של טענות העוררת ביחס אליהם ומשכך היה על הוועדה לחתיתם אל טענות אלו כנכונות ולחלילי מה המשקל הראוי ליחס לתן במסגרת בחינת הבקשה.

פגמים בדין בוועדה ובהחלטת מנכ"ל הרשות

33. אני כי לא מצאתי כי הדין בוועדה היה מוטע באופן מובהק במטרה לצייר את העוררת באופן שלילי, גם אם פה ושם דומה כי ניתן דגש רב מהדרוש לספקות שעלו בפני המשיב בנוגע לכנות הקשר הזוגי בין העוררת בעלה המנוח. מנגד לא התרשמתי כי נעשה ניסיון לגמד את הנסיבות הומניטריות הייחודיות בעניינה של העוררת ובני משפחתה, לרבות פטירת הנכד ממחלה והזיכרון ממנו סבלה העוררת 2 וטענות העוררת להעדר זיקה כיום למדינת מוצאה, לרבות פטירת הוריה. יחד עם זאת, כן נפל פגם ממש בתאור הראיון שנערך לעוררת בחודש ספטמבר 2013, בו תוארה כמכורה לאלכוהול אשר בזמן הראיון עצמו נדף ממנה ריח של אלכוהול. בצדק הזדעק ב"כ העוררים נגד קביעת זו, שאין לה תיעוד בראיון עצמו. אני גם מקבל את טענת ב"כ העוררים כי שתיית וודקה בקרב יוצאי אוזבקיסטן ושאר מדינות חבר העמים, נתפסת כחלק מהתרבות החברתית והקולנירית וזומה כי בפני הוועדה ניתן מקום לדעה קדומה שלילית כנגד תרבות זו, וזק: מעולם לפני כן, בראיונות הרבים שעברה העוררת, לא הועלתה הטענה זו כנגד העוררת, ומכל מקום לא הובאו סימוכין לכך שהעוררת מכורה לטיפה תמרה.

34. כמו כן, דווקא בהחלטת מנכ"ל הרשות מצאתי כי ניתן דגש רב מדי למשך שהייתה של העוררת שלא כדין מספר שנים וספקות שהיו בזמנו למשיב לענין הקשר הזוגי עם בעלה המנוח. כאשר שהייתה שלא כדין של העוררת הסתיימה כבר בשנת 2006 וכאשר בסופו של דבר כן הוחלט להעניק לה מעמד של א/5 במסגרת וחלק המדורג בשנת 2007 ובמשך 4 שנים,



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ברי כי המשקל השלילי המיוחד לתקופת חשייה שלא כדין איבד מעוקצו במידה ורבה ואילו הספקות שעלו בנוגע לקשר הזוגי נבללו, זה מכבר לאחר 4 שנים ששבו החזיקה העוררת בא/5. מנגד, לא ניתן לאורה כל משקל לנסיבות המשפחתיות המיוחדות בעניינה של העוררת.

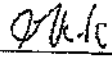
35. על הנימוקים המיל יש להוסיף טעם נוסף, אותו ציין ב"כ העוררים, והוא השיתוי הבלתי סביר והבלתי מוצדק שנפל תחת ידי המשיב בטיפול בבקשת העוררת. אף אם חויב המשיב בהוצאות במסגרת ערר 14-2236, אין בכך כדי לפצות את העוררת על השנים האבודות בהן שהתנה בישראל ללא כל אשרה, בהמתנה להכרעת המשיב. על אף שבית דין זה מקפיד שלא להחליף את שיקול הדעת הרחב המוקנה למשיב בעת מתן מעמד מטעמים הומניטריים ועל אף שבמקרה הרגיל, בו מצא ביה"ד כי נפל פגם בהליך שהתקיים בפני-הוועדה המצוידק את התערבותו, מוחזר התיק לדיון נוסף בוועדה עם הנחיות, לא יהיה זה חוגן כלפי העוררת כלל וכלל לעשות כן במקרה דנן. עוד יש להוסיף כי כיום העוררת בת למעלה מ-70 וכי מאז ניתן לעוררת רישיון הישיבה הומניטרי מסוג 1/ב, כבר חלפו 23 חודש וממילא הגיעה השעה לבחון מעמדה מחדש.

36. נוכח כל האמור לעיל הנני מורה למשיב להעניק לעוררת רישיון ישיבה מסוג א/5 בהקדם האפשרי. תוקף הרישיון יהיה לשנתיים ולאחר מכן רשאית העוררת לבקש מעמד של תושבות.

37. הערר מתקבל. המשיא יישא בהוצאות העוררים בסך 4,000 ₪.

ניתן חיוס, י"א כסלו תשע"ז, 11/12/2016 בהעדר הצדדים.

זכות ערעור על ההלטה זו לבית המשפט המחוזי בירושלים. בשבתו כבימ"ש לעניינים מנהלים כחוך 45 יום.


אלעד אזר, דיין
בית הדין לעררים